

Sygnatura akt II Ca 356/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Kurdziel (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Jarosław Tyrpa SR (del.) Renata Mleczo

Protokolant: Małgorzata Łojewska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) + Co. KG z siedzibą w R., Niemcy

przeciwko I. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie

z dnia 6 listopada 2014 r., sygnatura akt I C 672/14/K

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) + Co. KG z siedzibą w R., Niemcy na rzecz pozwanej I. M. kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

3. nakazuje ściągnąć od strony powodowej (...) + Co. KG z siedzibą w R., Niemcy na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie kwotę 1553 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem części opłaty od apelacji, od której powódka została zwolniona.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Co. KG z siedzibą w R. domagała się zasądzenia od pozwanej I. M. kwoty 7.730,90 euro oraz kwoty 8.624,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Na uzasadnienie żądania podała, iż egzekucja należności przysługujących stronie powodowej przeciwko B. (...). (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., której pozwana była członkiem zarządu, jest bezskuteczna, odpowiedzialność ponosi pozwana na podstawie art. 299§1 k.s.h.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie pozwana J. M. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła, że strona powodowa nie występowała dotychczas z żadnymi roszczeniami przeciwko spółce (...). (...) sp. z o.o. W toku dalszego postępowania podnosiła także, iż jako członek zarządu nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki, bowiem we właściwym czasie zgłosiła wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, tj. 26 kwietnia 2012 r., gdy sytuacja majątkowa spółki uzasadniała zgłoszenie przedmiotowego wniosku.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7.730,90€ oraz kwotę 8.624,94 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 3.238,94 euro od dnia 22.12.2011 roku do dnia zapłaty;
- 3.878,23 euro od dnia 01.01.2012 roku do dnia zapłaty;
- 69,26 zł od dnia 22.01.2012 roku do dnia zapłaty;
- 28,56 euro od dnia 07.02.2012 roku do dnia zapłaty;
- 8.555,68 zł od dnia 07.02.2012 roku do dnia zapłaty;
- 585,17 euro od dnia 01.02.2012 roku do dnia zapłaty (pkt I wyroku), a nadto zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.372,66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II).

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał, że w sprawie bezspornymi było, iż stroną powodową i B. (...). (...) sp. z o.o. łączyła umowa o współpracę gospodarczą zawarta w 2011 r., zgodnie z którą B. (...). (...) sp. z o.o. korzystał z otrzymanych kart (...) dokonując bezgotówkowych zakupów towarów i usług, a strona powodowa wystawiała z tego tytułu faktury zbiorcze. W stosunku do żadnej z wystawionych faktur B. (...). (...) sp. z o.o. nie zgłosił reklamacji ani jakichkolwiek zastrzeżeń. Bezspornym było również, że Sąd Rejonowy dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości B. (...). (...) sp. z o.o. z uwagi na brak majątku spółki wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Co. KG mająca siedzibą w R. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na udostępnianiu swoim klientom kart (...) służących do bezgotówkowego nabywania przez ich użytkowników towarów oraz usług w celach związanych z obsługą pojazdów, do których wskazane karty zostały przyporządkowywane. Przedmiotem działalności spółki powodowej jest m.in. zakup, dystrybucja w sprzedaży hurtowej i detalicznej, jak również import i eksport paliw do pojazdów mechanicznych, innych środków eksploatacyjnych i komponentów pojazdów pod znakiem handlowym (...) lub (...). Ponadto przedmiotem działalności przedsiębiorstwa powoda jest zakup, rozwój, użytkowanie jak również zbył oprogramowania oraz komponentów urządzeń informatycznych, w szczególności w zakresie systemów rozliczeniowych oraz rozliczanie transakcji handlowych i usługowych. (...) Euro (...) wystawiła faktury zbiorcze na łączną kwotę 9.233,65 euro oraz 8.624,94 zł. B. (...). (...) sp. z o.o. wpłaciła kaucję zabezpieczającą. Kwota należna z tytułu faktury nr (...)// (...) z dnia 30 listopada 2011 r. uległa pomniejszeniu do kwoty 3.238,94 euro. Kwota główna objęta żądaniem pozwu wynosi 7.730,90 euro oraz 8.624,94 zł. (...) Euro (...) wzywał spółkę (...) PL do zapłaty zaległości. Jedyнным członkiem zarządu B. (...). (...) sp. z o.o. jest I. M.. Wobec bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki, powód wezwał do zapłaty I. M. jako członka zarządu B. (...). (...) sp. z o.o. W momencie zgłoszenia

wniosku o ogłoszenie upadłości majątek spółki nie wystarczył na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego, istniało jeszcze kilka innych długów poza tymi wobec (...) Euro (...). Spółka (...) jest obecnie w stanie likwidacji.

Sąd I instancji ustalając stan faktyczny oparł się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, w szczególności na dokumentach prywatnych korzystających z domniemania autentyczności (art. 245 k.p.c.), które nie zostało obalone w niniejszym postępowaniu oraz dowodzie z przesłuchania I. M..

W ocenie Sądu I instancji powództwo w stosunku do I. M. zasługiwało na uwzględnienie w całości. Pełniła ona bowiem funkcję prezesa zarządu spółki w dacie zawarcia umowy między spółką a powodem, dotyczącej wzajemnej współpracy gospodarczej, tj. w sierpniu 2011 r, jak również w dacie zgłaszania wniosku o upadłość.

Zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h., na którym opierało się zgłoszone w sprawie roszczenie, jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Ustawa wymaga zatem spełnienia dwóch przesłanek. Po pierwsze, musi istnieć zobowiązanie spółki, po drugie zaś, musi wystąpić bezskuteczność egzekucji prowadzonej z majątku spółki. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009 r., I CSK 34/09, (OSNC-ZD 2010, nr 2, s. 57), „bezskuteczność egzekucji jako przesłanka odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania może być wykazana za pomocą różnych środków dowodowych i nie jest konieczne jej stwierdzenie w postępowaniu egzekucyjnym”. W ocenie Sądu Rejonowego powód skutecznie wykazał za pomocą faktur oraz innych dokumentów roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wobec powyższego, po stronie pozwanej czyli B. (...) (...) sp. z o.o. powstał obowiązek zapłaty, jednakże z uwagi na jej trudną sytuację finansową, w konsekwencji niewypłacalność, świadczenie względem strony powodowej nie zostało spełnione. Sytuacja finansowa spółki uzasadniała złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, zaś na I. M. jako osobie wchodzącej w skład organu spółki ciążył obowiązek złożenia stosownego wniosku. Pozwana zdecydowała się złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości w 2012 r., jednakże sytuacja finansowa spółki nie pozwalała już wówczas na zaspokojenie wymagalnych zobowiązań spółki.

Sąd Rejonowy wskazał, że subsydiarna odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za długi spółki nie ma charakteru bezwzględnie. Zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się od niej uwolnić, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło bez jego winy albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

W ocenie Sądu I instancji, analizując zgromadzony materiał dowodowy należało stwierdzić, że przedmiotowy wniosek o upadłość strony pozwanej został złożony zbyt późno. Zgodnie z zeznaniami złożonymi przez pozwaną, już w chwili złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości majątek spółki nie wystarczył na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, a to zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze stanowi obligatoryjną podstawę do oddalenia wniosku w przedmiocie ogłoszenia upadłości. Pozwana zgłosiła wniosek o ogłoszenie upadłości po uzyskaniu negatywnego stanowiska strony powodowej co do porozumienia w zakresie spłaty długu, jednakże w sytuacji, gdy istniały jeszcze inne niezapłacone długi spółki. Zdaniem Sądu pozwana nie wykazała zatem wystąpienia przesłanek egzoneracyjnych zwalniających z odpowiedzialności wynikającej z art. 299 § 2 k.s.h.

Odnosząc się do wysokości dochodzonego roszczenia Sąd I instancji stwierdził, że należności strony powodowej stanowią kwoty wynikające z faktur zbiorczych załączonych do pozwu. Na łączną wysokość należności objętej pozwem składały się kwoty 9.233,65 euro oraz 8.624,94 i zł. W wyniku rozliczenia wpłaconej przez dłużnika kaucji zabezpieczającej kwota należna z tytułu faktury nr (...)// (...) z dnia 30 listopada 2011 r. uległa pomniejszeniu do kwoty 3.238,94 euro. Kwota główna jaką należało zasądzić wynosiła 7.730,90 euro oraz 8.624,94 zł, o czym Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd I instancji orzekł w punkcie II sentencji na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, tj. w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana I. M., zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 k.s.h. poprzez przyjęcie, że pozwana, jako członek zarządu B. (...) PL (...) z o.o., ponosi subsydiarną odpowiedzialność za zobowiązania tej spółki względem powódki, pomimo że powódka, powołując się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, nie mogła pozwać członka jej zarządu bez uprzedniego uzyskania tytułu egzekucyjnego przeciwko samej spółce, a takim tytułem strona powodowa się nie legitymuje;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wyniki sprawy, tj.:

a. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 256 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów skutkującej przyjęciem, że powód skutecznie wykazał roszczenie za pomocą faktur oraz innych dokumentów zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, pomimo że przedstawione przez powódkę faktury, mające dowodzić istnienia i wysokości zobowiązania B. (...) PL (...) z o.o., sporządzone zostały w większości w języku obcym, a więc nie mogły stanowić podstawy czynienia ustaleń faktycznych, a także pomimo faktu, że powódka nie przedstawiła tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce, stanowiącego najważniejszy i niezbędny dowód istnienia i wysokości wierzytelności w tego rodzaju sprawie;

b. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1-3 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego, zgłoszonego przez pozwaną w odpowiedzi na pozew, o dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy upadłościowej sygn. akt VIII GU 98/12/S, co z jednej strony było nieuprawnionym zaniechaniem Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia wniosków dowodowych stron, a z drugiej strony skutkowało faktycznym pominięciem dowodów z dokumentów mających istotne znaczenie dla sprawy, zarówno z punktu widzenia przesłanki bezskuteczności egzekucji, jak i z punktu widzenia przywoływanych przez pozwaną przesłanek egzoneracyjnych określonych w art. 299 § 2 k.s.h.;

c. art. 212 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez zaniechanie przez Sąd Rejonowy dążenia do tego, aby pozwana przytoczyła lub uzupełniła twierdzenia lub dowody na poparcie swoich twierdzeń oraz udzieliła wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych praw lub roszczeń, a w szczególności zaniechanie wskazania pozwanej na możliwość i zarazem konieczność dowodzenia okoliczności egzoneracyjnych z art. 299 § 2 k.s.h. przy pomocy opinii biegłego rewidenta, a także poprzez zaniechanie dopuszczenia takiego dowodu z urzędu, co stanowiło przejaw zbyt ścisłego przestrzegania zasad kontrydiktoryjności kosztem obowiązku ustalenia prawdy materialnej;

d. art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych oraz art. 40 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy przez sąd niewłaściwy.

Mając na uwadze sformułowane zarzuty pozwana wniosła o:

1. uzupełnienie postępowania dowodowego o dowody z dokumentów wymienionych w treści apelacji oraz o dowód z opinii biegłego rewidenta na okoliczność określenia, czy pozwana złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, a jeśli nie, to jaki czas był właściwy dla złożenia takiego wniosku i czy w przypadku złożenia wniosku w takim czasie wierzyciel nie poniósłby szkody, tj. czy uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, jeśli uwzględnić stan majątkowy spółki oraz kolejność zaspokojenia się wierzycieli z masy upadłości, określoną w art. 342 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze;

2. a następnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za obydwie instancje, w tym kosztów sądowych, kosztów zastępstwa adwokackiego oraz kosztów opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw, liczonych według norm prawem przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu apelacji pozwana w pierwszej kolejności argumentowała, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym wykładni art. 299§1 k.s.h., wierzyciel powołujący się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce i kierujący swoje roszczenia na podstawie ww. przepisu przeciwko członkom zarządu powinien w każdym wypadku legitymować się tytułem egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce. Strona powodowa nigdy nie przedstawiła wymaganego tytułu egzekucyjnego przeciwko B. (...). (...) sp. z o.o., co pozwana zarzucała we wniesionym od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Powyższe pociąga za sobą bezzasadność roszczeń w stosunku do pozwanej.

Strona powodowa (...) + Co. KG z siedzibą w R. w złożonej odpowiedzi na apelację, argumentując niezasadność podniesionych zarzutów wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto wniosła o oddalenie wniosków dowodowych zawartych w apelacji.

Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I Instancji i zważył, co następuje:

Argumentację zawartą w apelacji, dotyczącą naruszenia przepisu art. 299 § 1 k.s.h., należy uznać za trafną, co musiało skutkować zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa. Zgodnie z powyższym przepisem, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. jest nie tylko bezskuteczność egzekucji, którą można dowodzić różnymi dowodami, ale przede wszystkim istnienie określonego zobowiązania spółki względem wierzyciela, za które odpowiadać ma członek zarządu na zasadzie art. 299 k.s.h. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., sygn. akt IV CKN 933/2000). Zgodnie z utrwaloną od wielu lat wykładnią przepisu art. 299 k.s.h. (a także poprzednio obowiązującego przepisu art. 298 k.h.), prezentowaną zarówno przez sądy powszechne, jak i przez Sąd Najwyższy, wierzyciel powołujący się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce i kierujący swoje roszczenia na podstawie tego przepisu przeciwko członkom jej zarządu powinien w każdym wypadku legitymować się tytułem egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce. Tak, jak podnosi apelująca, już w uchwale z dnia z dnia 15 czerwca 1999 r., sygn. akt III CZP 10/99 Sąd Najwyższy wskazał, że: „Wierzyciel, powołujący się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie może pozwać członka zarządu tej spółki na podstawie art. 298 § 1 Kodeksu handlowego (obecny art. 299 k.s.h.) bez uprzedniego uzyskania tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce.” i pogląd ten nadal jest aprobowany. W uzasadnieniu wyroku z dnia 13 marca 2014r. , sygn. akt I CSK 286/13, Sąd Najwyższy, dokonując omówienia orzecznictwa dotyczącego art. 299§1 k.s.h. wskazał, iż wymóg uprzedniego uzyskania przez powoda tytułu egzekucyjnego stwierdzającego określone niewykonane zobowiązanie spółki wyprowadza się przede wszystkim z brzmienia art. 299§1 k.s.h. tj. zastrzeżenia, że na podstawie tego przepisu członkowie zarządu spółki odpowiadają za „bezszykowną egzekucję” jej zobowiązań. Przepis ten używając takiego sformułowania zakłada prawną możliwość przeprowadzenia przez powoda egzekucji zobowiązania spółki, nie może zaś być mowy o bezskuteczności egzekucji wierzyciela wobec dłużnika, gdy nie istnieje w ogóle prawna możliwość przeprowadzenia przez wierzyciela egzekucji zobowiązania dłużnika. Podstawę egzekucji stanowi z kolei tytuł wykonawczy czyli tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności (art. 776 k.p.c.). Aby mogło dojść do egzekucji z majątku dłużnika potrzebny jest tytuł egzekucyjny przeciwko dłużnikowi. Ponadto jako argument przemawiający za koniecznością legitymowania się przez wierzyciela tytułem egzekucyjnym przeciwko spółce przytacza się niemożność ustalenia istnienia zobowiązania przeciwko spółce w sprawie prowadzonej przeciwko członkowi zarządu z uwagi na nieuczestniczenie w niej spółki. Takie „przesłankowe” rozstrzygnięcie co do istnienia tego zobowiązania (którego dokonał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy) stanowiłoby niedopuszczalne rozstrzygnięcie o stosunku prawnym podmiotu nieuczestniczącego w procesie, a poza tym nie miałyby powagi rzeczy osądzonej na podstawie art. 366 k.p.c. ani mocy wiążącej na podstawie art. 365 k.p.c. Stanowisko to Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację w całości podziela. Skoro strona powodowa nie uzyskała do chwili obecnej tytułu egzekucyjnego przeciwko B. (...). (...) spółka z o.o. , nie może skutecznie domagać się zasądzenia dochodzonych należności od pozwanej na podstawie art. 299§1 k.s.h. Podkreślić należy, iż w wyroku z 13 grudnia 2006r. , sygn. akt II CSK 300/06, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż w sytuacji utraty bytu prawnego przez spółkę w związku z wykreśleniem jej z rejestru zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek usprawiedliwiający odstępstwo od zasady, zgodnie z którą wierzyciel powołujący się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością nie może pozwać członka zarządu tej spółki na podstawie art. 299 k.s.h. bez uprzedniego uzyskania tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce i pozwalający w drodze wyjątku na wykazanie istnienia wierzytelności wobec spółki w procesie przeciwko członkom jej zarządu. Abstrahując od prawidłowości ww. stanowiska, wskazać należy, iż do chwili obecnej spółka (...).PL nie została wykreślona z rejestru przedsiębiorców, zaś z zapisów ujawnionych pod numerem KRS (...), niekwestionowanych przez żadną ze stron, wynika, że spółka aktualnie jest w likwidacji. Powyższa spółka nie utraciła zatem bytu prawnego, co powoduje, że nie może być w ogóle mowy o szczególnie uzasadnionym przypadku wskazanym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2006r.

Skoro zatem strona powodowa nie przedłożyła tytułu egzekucyjnego przeciwko B. - (...). (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a zatem przeciwko spółce, której członkiem zarządu była pozwana, powództwo podlegało oddaleniu wobec nie spełnienia przesłanek z art. 299§1 k.s.h. Zaznaczyć należy, iż badanie pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji – wobec podzielenia stanowiska apelującego dotyczącego naruszenia art. 299 ksh – było bezprzedmiotowe, co pociągało za sobą także oddalenie wniosków dowodowych zawartych w apelacji na okoliczność wykazania, czy pozwana w odpowiednim czasie złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...).PL. (...) należy, iż błędne jest stanowisko strony powodowej, zgodnie z którym pozwana nie podnosiła w odpowiedzi na pozew zarzutu braku tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce, a zatem zarzut ten w oparciu o art. 207§6 k.p.c. winien zostać pominięty. Zarzut braku tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce podniesiony został przez pozwaną już w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 2 kwietnia 2013r. wydanego w niniejszej sprawie, nie może być zatem mowy o złożeniu tego zarzutu z opóźnieniem. Wszystkie twierdzenia i zarzuty podniesione w toku elektronicznego postępowania upominawczego muszą być uznane za twierdzenia i zarzuty podniesione w sprawie, bowiem postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Krowdrzy w Krakowie było kontynuacją postępowania przed Sądem Rejonowym w Lublinie.

Mając na uwadze powyższe, zaskarżony wyrok zmieniono na podstawie art. 386§1 k.p.c. oddalając powództwo w całości i obciążając kosztami postępowania za I i II instancję stronę powodową jako przegrywającą spór. Na koszty postępowania przez Sądem I instancji złożyła się kwota 2400zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, zaś na koszty procesu za II instancję – kwota 500zł uiszczona tytułem części opłaty sądowej od apelacji oraz kwota 1800zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika wraz z kwotą 17zł tytułem opłaty sądowej od pełnomocnictwa (§6 pkt 5 w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia).